

ALS SETANTA TOT SI VAL!

Estan dues dones grans, amigues entre elles, dins un saló. La il·luminació és llum càlida frontal i zenital.

Anna: Què et passa, Maria?

Maria: Què em passa? Doncs que estic que bull. Déu meu! *(Deixa de cosir. Agafa un ventall i es venta per la calor)* Jo que pensava que les calors desapareixerien amb sa menopausa... però no! No. Tinc setanta anys i segueixo igual que quan en tenia cinquanta.

Anna: *(Riu)* Ai Maria! Açò teu és psicològic! El què et passa és que ets una dona suadora, ja està... A jo no m'enredis! No pot ser que tinguis calors encara a sa teva edat!

Maria: Què no? Doncs jo crec que sí. Bé, és igual. Per cert, ara et contaré una cosa que riuràs.

Anna: Quina l'has feta?

Maria: Jo res. Mira. L'altre dia quan vaig anar al centre de salut, vaig entrar i vaig esperar el meu torn com sempre. Com ningú em deia res i, passaven es minuts, vaig demanar a l'administrativa si en tenien per molta estona.

Anna: I què li vas dir? Què ens coneixem, eh...

Maria: Res dolent. *(Fa que demana a la recepcionista)* Escolta, jove! Saps si en tinc per molt? *(Pausa)* I no va ni alçar una cella. *(Sarcàstica)* I jove... jove res de res. Ja tenia sa seva edat! Ni cas. Bé, és igual. *(Canvia de tema)* Per cert, es metge meu... bé... meu no és. Ja m'entens! Tant de bo! *(Riu)* Ai... Quan vaig al metge... m'entren tots els mals, picors i calors. Tot d'una pensava que era es temps! Ja sabeu... ara calor i et destapes, ara fred i et tapes... bé ... açò que estàs destrepada. Però no. No. Mira. La setmana passada a les dotze era com un clau a sa consulta. Jo i carro de sa compra. Vaig agafar una nerviada. Sí. Una nerviada. No hi havia manera d'entrar a sa consulta. *(Imita a la infermera)* I ha retràs! Em va dir sa infermera que passava per allà. En aquell moment em va pujar sa sang en es cervell. Jo no podia esperar! Tenia es brou en es foc! Sort que l'havia posat amb poc foc, que fes xup xup. Bé... res. Un escàndol! Allà era jo. Asseguda i postrada. Jo i es meu ventall. I de repent, surt es doctor i em crida perquè entri a sa consulta. Quan el vaig veure, vaig quedar-me amb sa boca oberta. Tot d'una vaig agafar es carro de sa compra i ventall i cap endins! En aquell moment cap mal em va fer es ballador de s'anca! Mai m'havia alçat tant ràpid d'una cadira. *(Sospira)* Ho és guapo! És alt, ben plantat, amb barbata fina... És estranger, sí. És mexicà. M'agrada molt perquè et mira per tot. Bé, vull dir que t'escolta bé i es preocupa. És atent. I quan et mira amb aquells ulls i amb aquell

mig somriure... A jo em va caure s'ànima als peus! Quina calentura que vaig agafar! *(Riu i sospira amb nostàlgia)*

Anna: Maria!

Maria: Açò em faria en Tofulet! Quins records! Ara ja no sé que es tot açò. Bé, tampoc tinc ningú que m'ho digui. Fa tants d'anys ja, que per allà no hi passa ni un fill! No sabia ni per a on començar! *(Riu)* Tinc una amiga, na Tecla, que em diu: reina açò no es perd mai! És com anar amb bicicleta! I m'ho diu ella que li ve just caminar! *(Riu)* Bé, res... Sa veritat que jo te'l recomano! Metges ni ha molts i de bons però aquest meu... és mel! És una cosa tendre! Jo sí que el faria bullir fent xup xup. *(Riu)*

Anna: Ho ets animal, reina! Sempre saps quina l'has de dir!

Maria: Ai res... Ja no tinc edat per dir segons quines coses. Si es meu fill m'escoltés...

Anna: Sí. Li agafaria fort! No tens remei!

Maria: Sí, tornaria boig. Però bé, no sé que es pensa. Puc ser gran però també he fet ses mateixes coses que ell. Ni que ell fos un Sant! *(Pausa)* És fadrí! Però bé que va de can bel-lo a can catel-lo. Ho sé perquè com bé saps ell viu amb jo. I bé... sempre serà es petit de sa casa i encara que ell no vulgui jo el control un poc.

Anna: Maria! Ja és gran per haver d'anar-li darrera! Deixa'l fer!

Maria: No li dic res, eh? Ell fa i desfà. Jo molts cops estic avorrida i li demano si surt amb alguna al·lota però sempre em fa callar, o bé, em surt amb una altre cosa.

Anna: Normal.

Maria: Sí. Sí. Però jo sé que ell no perd calada. *(Riu i l'Anna capeja amb el cap)* Cada dos per tres és a sa farmàcia. Sí. Diu que va a per paracetamol i ho deixa per sa seva habitació amb ses seves coses. Cada dos per tres em diu que té migranyes fortes...

Anna: Bo, i si te migranyes l'home? Normal que vagi a comprar-ne. Jo també hi aniria. Diuen que és hereditari.

Maria: No n'he tingut mai de migranyes jo!

Anna: Potser li ve del seu pare...

Maria: Res! *(Pausa)* Ara veuràs! Jo s'altre dia vaig tenir un refredat que feia por, i vaig dir! Es paracetamol! Vaig entrar dins la seva habitació i vaig obrir un parell de calaixos, Saps que vaig trobar?

Anna: El què?

Maria: Vinga preservatius!

Anna: *(Riu)* Deixa'l fer que s'ho passi bé! *(Es punxa amb l'agulla de cosir)* Ai!

Maria: Què passa?

Anna: M'he picat sense voler.

Maria: Idò utilitza bé es didal per cosir! Sembla que sigui sa primera vegada! Quin festival! Bé... com et deia, estic contenta per l'al·lot. Què s'ho passi bé! Però sobretot amb seny!

Anna: Sí perquè cervell no en venen.

Maria: I dins la seva habitació vaig veure unes coses més rares... avui en dia es jovent és molt modern.

Anna: Ai sí. Nosaltres ja estem antiquades!

Maria: Bé, xerra per tu, eh?

Anna: Vinga va! No diguis tonteries!

Maria: És veritat. Nosaltres ja som dues carrosses. Tot ens penja... *(Pausa)* El que em va xocar va ser veure una espècie de minipimer petita dins es calaix, allà on té els calçotets dins una capsula! Estava ben amagada. Ho vaig trobar rar perquè mai ha posat un peu dins la cuina. Serà que ara deu voler aprendre'n. Però mira que començar per aprendre a fer salses... Bé... Prou. Què si sabés que he mirat dins es seus calaixos, em du en es geriàtric de cop! *(Les dues riuen)* Per cert, quina hora deu ser? *(Es mira el rellotge)* Ui! Què tard que és! He d'acabar de recollir la casa i preparar-me perquè he quedat amb na Tecla a les sis.

Anna: Na Tecla?

Maria: Sí. Na Tecla de la menta

Anna: De la menta?

Maria: Sí que la fa anar calenta! *(Riu)* És de mal nom. Ja saps coses d'aquestes que diuen...

Anna: Sí. Sí.

Maria: Doncs que l'acompanyo a comprar estris de cuina que els ha canviat tots amb sa reforma que ha fet. Vinga va! Recollim i ja acabarem açò un altre dia! Avui li diré a na Tecla que s'ha de comprar una minipimer com sa que té es meu fill.

Anna: Trobes?

Maria: I tant!

Anna: I si no ho és?

Maria: I què ha de ser? Bé... la veritat es que l'he vist molt moderna! Encara que no l'he vista bé perquè anava sense ulleres i ja saps que sense elles som ben llosca. Haurem de llegir bé ses instruccions. Encara que no m'agrada eh? Una cosa llarga i mala d'emprar. Quasi no l'he poguda ni agafar! (*Pensativa*) Sa veritat que encara no sé que feia dins es calaix. Si no sap fer maonesa! Bé... Quan el vegi ja li diré que açò va en es primer calaix de sa cuina, al costat de ses forquilles i ganivets. (*Sospira i para per a ella mateixa*) És que sempre li he d'anar darrera. No canviarà mai! FOSC FINAL